

19 Ιουλίου, 1993

[Α. ΛΟΙΖΟΥ, Π., ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, ΑΡΤΕΜΙΑΔΗΣ, Δ/στές]

ΚΩΣΤΑΣ ΜΠΑΛΛΗΣ,

Εφεσείων,

v.

ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ,

Εφεσίβλητης,

(Ποινική Έφεση Αρ. 5764).

Ποινή — Αναστολή της ποινής φυλακίσεως ενός από τους συγκατηγορουμένους — Κατά πόσο αποτελεί απαράδεκτη διαφοροποίηση και κατ' επέκταση άνιση μεταχείριση για τον άλλο.

5 Ποινή — Άνιση μεταχείριση — Κριτήρια που εφαρμόζονται από το Εφετείο στην αναθεώρηση ποινής όταν προβάλλεται το επιχείρημα άνισης μεταχείρισης μεταξύ συγκατηγορουμένων.

10 Ποινή — Επιμέτρηση — Προσωπικές και οικογενειακές περιστάσεις — Ύπαρξη δύο εξωγάμων ανήλικων παιδιών από τα οποία το ένα ηλικίας 2 χρόνων θα αντιμετώπιζε πρόβλημα φροντίδας σε περίπτωση που η μητέρα του είχε να αντιμετωπίσει ποινή αμέσου φυλακίσεως σε αντίθεση με τους άλλους συγκατηγορουμένους οι οποίοι δεν αντιμετώπιζαν το ίδιο πρόβλημα — Η διαταγή για αναστολή της ποινής κρίθηκε εύλογη από το Εφετείο.

15 Ποινή — Γυναίκες κατηγορούμενες — Αντιμετωπίζονται με περισσότερη επιείκεια από τα Δικαστήρια.

20 Ο εφεσείων και οι συγκατηγορούμενοι του παραδέχθηκαν ενοχή για τη διάπραξη κλοπής, πλαστογραφίας, κυκλοφορίας πλαστού εγγράφου και εξασφάλισης αγαθών διά ψευδών παραστάσεων. Το Δικαστήριο έλαβε υπόψη του αριθμό 40 παρόμοιων υποθέσεων για την πρώτη κατηγορούμενη 28 για τον εφεσείοντα και 20 για τον τρίτο κατηγορούμενο.

25 Το Δικαστήριο επέβαλε τις ίδιες συντρέχουσες ποινές φυλάκισης για την πρώτη κατηγορούμενη και τον εφεσείοντα και χαμηλότερες για τον τρίτο κατηγορούμενο λόγω χειρότερων προσωπικών και οικογενειακών περιστάσεων από τον εφεσείοντα.

Το Κακουργιοδικείο διέταξε αναστολή της ποινής φυλακίσεως για την πρώτη κατηγορούμενη της οποίας οι προσωπικές συνθήκες ήταν πολύ χειρότερες από αυτές του εφεσείοντα και του τρίτου κα-

τηγορουμένου. Η πρώτη κατηγορούμενη ήταν ηλικίας 23 ετών και είχε παρασυρθεί από νεαρή ηλικία από έγγαμο άνδρα μεγαλύτερης ηλικίας ο οποίος την εγκατέλειψε αφού είχε αποκτήσει μαζί της δύο παιδιά το ένα από τα οποία φρόντιζε η μητέρα της που είχε κι αυτή προβλήματα και το άλλο ηλικίας δύο χρόνων που έμενε μαζί της. Το Κακουργιοδικείο βρήκε ότι τα ανήλικα παιδιά των άλλων δύο συγκατηγορουμένων θα παρέμεναν με τις μητέρες τους σε αντίθεση με το παιδί της πρώτης κατηγορουμένης το οποίο με βάση την έκθεση της Κοινωνικής Λειτουργού θα αντιμετώπιζε πρόβλημα φροντίδας στην περίπτωση αμέσου φυλακίσεως της μητέρας του. Γι' αυτό ασκώντας τις εξουσίες που του παρέχει ο περί της Υφ' Όρον Αναστολής της Εκτέλεσης Ποινής Φυλακίσεως εις Ορισμένες Περιπτώσεις Νόμος του 1972 (Νόμος αρ.95 του 1972) το Κακουργιοδικείο διέταξε αναστολή της ποινής που επέβαλε σ' αυτή για περίοδο τριών χρόνων.

Σε έφεση εναντίον της ποινής ο εφεσείων υποστήριξε ότι υπήρξε άνιση μεταχείριση σε βάρος του λόγω της αναστολής της ποινής φυλακίσεως της πρώτης κατηγορουμένης.

Το Ανώτατο Δικαστήριο απέρριψε την έφεση και αποφάνθηκε ότι:

Υπό Λοΐζου Π. συμφωνούντος και του Παπαδόπουλου Δ.:

1. Η ύπαρξη των ορθών λόγων για αναστολή της ποινής στην περίπτωση του ενός και όχι στην περίπτωση του άλλου συγκατηγορουμένου δεν αποτελεί απαραίτητη διαφοροποίηση και ανισότητα μεταχείρισης για τον άλλο.

2. Η ανισότητα μεταχείρισης στην επιβολή ποινής μπορεί εύκολα να δικαιολογηθεί από το βαθμό μεγαλοψυχίας, θέμα αποκλειστικά στην εξουσία του πρωτόδικου Δικαστή, που μπορεί να επιδείξει λόγω των διαζόντων περιστατικών μιάς υπόθεσης.

3. Η ανισότητα μεταχείρισης σαν λόγος εφέσεως σπάνια είναι αποτελεσματική ως ένα ανεξάρτητο επιχείρημα. Είναι αδύνατο να καθοριστεί με ακρίβεια ο βαθμός της διαφοροποίησης που να δικαιολογεί μείωση μιάς κατά τα άλλα κατάλληλης ποινής. Δηλαδή πρέπει αυτή να προκαλεί στον εφεσείοντα βάσιμο αίσθημα παραπόνου ή να είναι έκδηλη η άρνηση φυσικής δικαιοσύνης.

Υπό Αρτεμίδα Δ.:

1. Η ενέργεια του Δικαστηρίου να διαφοροποιήσει τις ποινές φυλακίσεως που επέβαλε στην πρώτη κατηγορουμένη και στον εφεσείοντα ήταν ορθή και δικαιολογείται από εγγενείς λόγους οι οποίοι υφάρκουν της δικαστικής σκέψευς. Η καταδίκη και ιδιαίτερα η φυλάκιση γυναίκας δημιουργεί στίγμα σοβαρότερο με βαρύτερες συνέπειες στην οικογένειά της και σοβαρότερες ψυχολογικές επιπτώσεις στην ίδια, παρά στην περίπτωση του άνδρα ο οποίος

5 στον τόπο μας είναι ο κατ' εξοχήν δράστης του εγκλήματος και ιδιαίτερα του οργανωμένου. Γι' αυτό και η διαφορετική μεταχείριση της με περισσότερη επιείκεια από τα Δικαστήρια δεν είναι παρά η ισότιμη αντιμετώπισή της για ισολογισμό των εγγενών διαφορών που σε συντομία αναφέρονται πιο πάνω.

2. Το γεγονός της αποστέρησης του προστάτη από το δίχρονο παιδί της πρώτης κατηγορουμένης μαζί με τους λόγους που αναφέρονται πιο πάνω δικαιολογούν την επιείκεια που επέδειξε το πρωτόδικο Δικαστήριο.

10 *Η έφεση απορρίπτεται.*

Υποθέσεις που αναφέρθηκαν:

- R. v. Burton Nightingale February 12, 1972, Current Sentencing Practice, Τόμος Πρώτος Α9-4Β01.*
- 15 *R. v. McClurkin [1979] 1 Cr. App. R. (s.) 67, Current Sentencing Practice, Τόμος Πρώτος Α9-3F01.*

Έφεση εναντίον Ποινής.

Έφεση εναντίον της ποινής από τον Κώστα Μπαλλή ο οποίος βρέθηκε ένοχος στις 22.3.93 από το Κακουργιοδικείο Λευκωσίας (Αριθμός Ποινικής Υπόθεσης 789/93) στις κατηγορίες:

(1) Κλοπή κατά παράβαση των άρθρων 255, 264 και 20 του Ποινικού Κώδικα, Κεφ. 154,

25 (2) Πλαστογραφία εγγράφου κατά παράβαση των άρθρων 331, 333 (δ) (ι), 336 και 20 του Ποινικού Κώδικα, Κεφ. 154,

(3) Κυκλοφορία πλαστού εγγράφου κατά παράβαση των άρθρων 331 (α), 333 (δ) (ι), 336, 339 και 20 του Ποινικού Κώδικα, Κεφ. 154, και

30 (4) Εξασφάλιση αγαθών δια ψευδών παραστάσεων κατά παράβαση των άρθρων 297, 298 και 20 του Ποινικού Κώδικα Κεφ. 154,

και καταδικάστηκε από Καλή Π.Ε.Δ., Κραμβή Αν.

Ε.Δ., Πασχαλίδη Ε.Δ., σε συντρέχουσες ποινές φυλάκισης 1 έτους στην πρώτη κατηγορία, 2 ετών στη δεύτερη κατηγορία, 2 ετών στην 3η κατηγορία και ενός έτους στην 4η κατηγορία.

Ε. Χειμώνας, για τον εφεσεύοντα.

5

Μ. Τσαγγαρίδης, Δικηγόρος της Δημοκρατίας, για τους εφεσίβλητους.

Cur. adv. vult.

Α. ΛΟΙΖΟΥ, Π. ανάγνωσε την ακόλουθη απόφαση. Ο εφεσεύων και οι συγκατηγορούμενοι του παρεδέχθησαν 10
ενοχή για τη διάπραξη των πιο κάτω αδικημάτων:

(1) Κλοπή κατά παράβαση των άρθρων 255, 264 και 20 του Ποινικού Κώδικα Κεφ. 154.

(2) Πλαστογραφία εγγράφου κατά παράβαση των άρθρων 331, 333(δ)(1), 336 και 20 του Ποινικού Κώδικα Κεφ. 154. 15

(3) Κυκλοφορία πλαστού εγγράφου κατά παράβαση των άρθρων 331(α), 333(δ)(1), 336, 339 και 20 του Ποινικού Κώδικα Κεφ. 154.

(4) Εξασφάλιση αγαθών δια ψευδών παραστάσεων 20
κατά παράβαση των άρθρων 297, 298 και 20 του Ποινικού Κώδικα Κεφ. 154."

Τα αδικήματα αυτά διαπράχθηκαν μεταξύ της 10ης και 24 Φεβρουαρίου 1992. Αντικείμενο της πρώτης κατηγορίας ήταν μια επιταγή του Ταμείου Κοινωνικών Ασφαλίσεων ημερομηνίας 14 Φεβρουαρίου 1992, η οποία εκδόθηκε με δικαιούχο τη Δέσπω Πετρίδου από τη Λευκωσία, για το ποσό των £225,90. Αντικείμενο των κατηγοριών 2 και 3 ήταν η πλαστογραφία και κυκλοφορία της πιο πάνω επιταγής, που αναφέρετο στην πρώτη κατηγορία. Αντικείμε- 25
30

νο της τέταρτης κατηγορίας ήταν η απόσπαση £225,90 από τη Συνεργατική Πιστωτική Εταιρεία Παλλουριώτισσας με ψευδείς παραστάσεις, οι οποίες συνίσταντο στο ότι παρουσίασαν για εξαργύρωση την επιταγή αυτή, η οποία
5 ήταν πλαστογραφημένη.

Μετά την έκθεση των γεγονότων και την παρουσίαση εκθέσεων του Τμήματος Κοινωνικής Ευημερίας, το Δικαστήριο έλαβε υπόψη του αριθμό παρομοίων υποθέσεων στις οποίες παραδέχοντο ενοχή και οι τρεις κατηγορούμενοι και οι οποίες ανέρχοντο, σε ότι αφορούσε την πρώην
10 πρώτη κατηγορούμενη σε 40, τον παρόντα εφεσεύοντα σε 28, και τον πρώην τρίτο κατηγορούμενο σε 20. Επίσης το Κακουργιοδικείο αναφέρθηκε στις ατομικές και οικογενειακές τους περιστάσεις.

15 Σχετικά με την πρώην πρώτη κατηγορούμενη, η οποία είναι ηλικίας 23 χρόνων και αδελφή του παρόντα εφεσεύοντα, οι περιστάσεις, σε ότι αφορά αυτή συνέθεταν, όπως ανέφερε το Κακουργιοδικείο, μια τραγική, θλιβερή και
20 ιδιάζουσα εικόνα κατά πολύ χειρότερη από εκείνη του παρόντα εφεσεύοντα και του πρώην τρίτου κατηγορούμενου, οι οποίες ήταν τέτοιες που συνηγορούσαν υπέρ της επίδειξης, κάθε δυνατής επιείκειας. Είχε από μικρή ηλικία
25 παρασυρθεί από έγγαμο άνδρα μεγαλύτερης ηλικίας με τον οποίο απέκτησε δύο εξώγαμα παιδιά και ο οποίος μετά την εγκατέλειψε. Το ένα από αυτά το φρόντιζε η μητέρα
της η οποία είχε όμως και η ίδια τα δικά της προβλήματα και το άλλο, δύο ετών, έμενε μαζί της.

Ο εφεσεύων ο οποίος επαγγέλλεται τον οδηγό ταξί, είναι 22 χρόνων παντρεμένος, με ένα παιδί ηλικίας δέκα
30 μηνών και η σύζυγός του ήταν στον τέταρτο μήνα της εγκυμοσύνης.

Το Κακουργιοδικείο αφού αναφέρθηκε μετά στις προσωπικές και οικογενειακές περιστάσεις του τρίτου πρώην κατηγορούμενου, οι οποίες ήταν χειρότερες από εκείνες
του παρόντα εφεσεύοντα και τις οποίες έλαβε επίσης
35 υπόψη υπέρ αυτού επέβαλε τις πιο κάτω ποινές.

"Στην κατηγορούμενη 1: Κατηγορία 1: Φυλάκιση 1 έτους.

Κατηγορία 2: Φυλάκιση 2 ετών.

Κατηγορία 3: Φυλάκιση 2 ετών.

Κατηγορία 4: Φυλάκιση 1 έτους.

5

Όλες οι ποινές να συντρέχουν.

Στον κατηγορούμενο 2: Κατηγορία 1: Φυλάκιση 1 έτους.

Κατηγορία 2: Φυλάκιση 2 ετών.

Κατηγορία 3: Φυλάκιση 2 ετών.

10

Κατηγορία 4: Φυλάκιση 1 έτους.

Όλες οι ποινές να συντρέχουν.

Στον κατηγορούμενο 3: Κατηγορία 1: Φυλάκιση 9 μηνών.

15

Κατηγορία 2: Φυλάκιση 18 μηνών.

Κατηγορία 3: Φυλάκιση 18 μηνών.

Κατηγορία 4: Φυλάκιση 9 μηνών."

Όταν το Κακουργιοδικείο έφθασε στο δεύτερο στάδιο της διαδικασίας της επιβολής ποινής είχε να ρωτήσει τον εαυτό του κατά πόσο μπορούσε να αναστείλει την ποινή ή αν έπρεπε να την αφήσει να εφαρμοστεί αμέσως και αισθάνθηκε ότι ήτο δυνατό να φθάσει στο συμπέρασμα ότι μπορούσε να την αναστείλει, σε ότι αφορούσε την πρώην πρώτη κατηγορούμενη. Το Κακουργιοδικείο βρήκε ότι σε αντίθεση με το τί θα συνέβαινε με τα ανήλικα παιδιά του

25

εφεσείοντα και του πρώην τρίτου κατηγορούμενου, τα οποία θα παρέμεναν στις μητέρες τους, στην περίπτωση του διетуός παιδιού της πρώην πρώτης κατηγορούμενης
5 αυτό θα είχε, όπως το είχε πληροφορήσει η Κοινωνική Λειτουργός, πρόβλημα φροντίδας και αφού είχε ήδη λάβει υπόψη τις υπόλοιπες ατομικές περιστάσεις της κατηγορουμένης αυτής, στην άσκηση της εξουσίας που του παρέχεται από τον περί της Υφ' Όρον Αναστολής της Εκτέλεσης Ποινής Φυλακίσεως εις Ορισμένες Περιπτώσεις Νόμου του 1972 (Νόμος αρ. 95 του 1972), αποφάσισε να αναστείλει και ανέστειλε για τρία χρόνια την ποινή φυλακίσεως που επέβαλε σ' αυτήν.

15 Εναντίον της επιβληθείσης ποινής καταχωρήθηκε από μέρους του εφεσείοντα η παρούσα έφεση για το λόγο ότι ήταν υπερβολική ποινή. Σήμερα όμως ενώπιόν μας ο ευπαιδευτος συνήγορός του περιόρισε την επιχειρηματολογία του στο ότι υπήρξε άνιση μεταχείριση σε βάρος του
20 λόγω της αναστολής της ποινής φυλακίσεως της πρώην πρώτης κατηγορουμένης, ενόψει των συνθηκών της υποθέσεως και αναφέρθηκε σε σειρά αυθεντιών οι οποίες έχουν υιοθετήσει την αρχή αυτή.

Είναι φανερό από τα γεγονότα ότι το Κακουργιοδικείο προέβηκε σέ διαφοροποίηση πρώτο, σε ότι αφορά την έκταση της ποινικής ευθύνης με την έννοια ότι η πρώην πρώτη κατηγορούμενη βαρύνετο με μεγαλύτερο αριθμό παρομοίων υποθέσεων, εξ ου αντιλαμβανόμαστε την επιβολή σ' αυτή και στον εφεσείοντα της ίδιας ποινής φυλακίσεως για τα ίδια αδικήματα. Διαφοροποίησε επίσης την
30 ποινή σε ότι αφορά τον πρώην τρίτο κατηγορούμενο, στον οποίο επέβαλε μικρότερη ποινή φυλακίσεως για τους λόγους που αναφέρει το Κακουργιοδικείο στην απόφασή του.

35 Η επίκληση, εφαρμογή και υιοθέτηση των προνοιών του περί της Υφ' Όρον Αναστολής της Εκτέλεσης Ποινής Φυλακίσεως εις Ορισμένες Περιπτώσεις Νόμου, έγινε για ένα πολύ συγκεκριμένο λόγο, ο οποίος πράγματι δίδει μια

εύλογη διαφοροποίηση στις συνθήκες μεταξύ της πρώην
 πρώτης κατηγορούμενης και του παρόντα εφεσείοντα και
 κρίνουμε ότι κάτω από τις περιστάσεις δεν έχει παρουσια-
 στεί οποιοσδήποτε λόγος για να επέμβει το Δικαστήριο
 αυτό στην επιβληθείσα στον εφεσείοντα ποινή. Το γεγονός
 ότι η γυναίκα του ανέμενε παιδί ήταν κάτι το οποίο ήταν
 ενώπιον του Κακουργιοδικείου και λήφθηκε υπόψη, μια
 και αναφέρεται σ' αυτό το γεγονός στην απόφασή του.

5

Το γεγονός ότι σε ένα από δύο συγκατηγορούμενους
 επιβάλλεται ποινή αμέσου φυλακίσεως και για τον άλλο
 αναστέλλεται, καίτοι της ίδιας διάρκειας, δεν αποτελεί
 απαράδεκτη διαφοροποίηση και ανισότητα μεταχείρισης
 αν υπάρχουν οι ορθοί λόγοι για αναστολή της ποινής
 στην περίπτωση του ενός και όχι στην περίπτωση του
 άλλου. (Βλέπε *R. v. Burton Nightingale February 12, 1972*,
Current Sentencing Practice, Τόμος Πρώτος, A9-4B01.

10

15

Δεν υπάρχει επίσης απαράδεκτη ανισότητα στην ποινή
 όταν μεταξύ συγκατηγορουμένων των οποίων η ενοχή και
 οι προσωπικές συνθήκες είναι διαφορετικές, επιβάλλεται
 η ίδια ποινή αν ένα στοιχείο που αυξάνει την ενοχή του
 ενός κατηγορουμένου ισοζυγίζεται με ένα ελαφρυντικό
 στοιχείο με ιδιαιτερότητα σε αυτόν. Στην υπόθεση *R. v.*
McClurkin [1979] 1 Cr. App. R. (S.)67, και *Current Sen-*
tencing (πιο πάνω) A9-3F01, το Εφετείο βρήκε ότι η ανισό-
 τητα μεταχείρισης στην επιβολή της ποινής μπορούσε εύ-
 κολα να δικαιολογηθεί από το βαθμό μεγαλοψυχίας, ένα
 θέμα αποκλειστικά στην εξουσία του πρωτόδικου Δικασ-
 τή, που επέδειξε λόγω των ιδιαίζόντων περιστατικών.

20

25

Η ανισότητα μεταχείρισης σαν λόγος εφέσεως σπάνια
 είναι αποτελεσματική ως ένα ανεξάρτητο επιχείρημα,
 όπως αναφέρεται στο *Principles of Sentencing 2nd Edition*,
 D. A. Thomas στη σελ. 71 όπου αναφέρει ότι η ανισότητα
 μεταχείρισης πρέπει να είναι δυσμενής και να μη στηρίζε-
 ται σε λογικά, νομικά κριτήρια και να είναι τόσο συντα-
 ρακτική που το Εφετείο να αισθανθεί ότι ήτο υπόχρεο να
 μειώσει την ποινή και να αποτελεί άρνηση δικαιοσύνης

30

35

5 που να αφήνει τον εφεσείοντα να υποφέρει από ένα μεγάλο πραγματικό αίσθημα παραπόνου. Είναι αδύνατο να καθοριστεί με ακρίβεια ο βαθμός της διαφοροποίησης ο οποίος θα είναι αρκετά σοβαρός που να δικαιολογεί τη μείωση μιας κατά τα άλλα κατάλληλης ποινής. Δηλαδή πρέπει αυτή να προκαλεί στον εφεσείοντα βάσιμο αίσθημα παραπόνου ή να είναι έκδηλη η άρνηση δικαιοσύνης.

Για τους πιο πάνω λόγους, με τους οποίους συμφωνεί και ο Δικαστής Παπαδόπουλος η έφεση απορρίπτεται.

10

Στο ίδιο αποτέλεσμα καταλήγει και ο Δικαστής Αρτεμίδης ο οποίος όμως θα δώσει το δικό του σκεπτικό.

15 ΑΡΤΕΜΙΔΗΣ, Δ.: Συμφωνώ με την απόφαση που έχει δοθεί από τον Πρόεδρο Λοΐζου. Δίδω δε ιδιαίτερη έμφαση στην κατάληξη της που αφορά στα κριτήρια, τα οποία το εφετείο λαμβάνει υπόψη στην αναθεώρηση ποινής, όταν προβάλλεται το επιχείρημα της άνισης μεταχείρισης εφεσείοντα απέναντι συγκατηγορουμένου του.

20 Θέλω να πω λίγα λόγια μόνο για να σχολιάσω την εισήγηση του δικηγόρου του εφεσείοντα, που είναι εντυπωσιακή, έστω και αν δεν γίνεται αποδεκτή. Η περίοδος φυλακίσεως που επιβλήθηκε στον εφεσείοντα είναι η ίδια με αυτή της πρώην συγκατηγορουμένης και αδελφής του. Η συμμετοχή και των δύο στα αδικήματα ήταν παρόμοια, ενώ οι προ της δίκης προσωπικές περιστάσεις της τελευταίας πιο οικτρές. Όμως, στην επιμέτρηση της ποινής λήφθηκαν υπόψη γι' αυτήν 40 παρόμοιες υποθέσεις, ενώ για τον εφεσείοντα 28. Με αυτά τα δεδομένα ο δικηγόρος του εισηγήθηκε ενώπιόν μας πως, το πρωτόδικο Δικαστήριο εξήντησε τη διαφοροποίηση της ποινής στον υπολογισμό 25 της περιόδου φυλακίσεως, η οποία, ενόψει του πολύ μεγαλύτερου αριθμού αδικημάτων που λήφθηκαν υπόψη για 30 την αδελφή του εφεσείοντα, θα αναμενόταν να ήταν διαρκέστερη, ενώ καθορίστηκε στην ίδια χρονική περίοδο.

35 Το πρωτόδικο Δικαστήριο ανέστειλε την ποινή φυλάκισης της αδελφής του εφεσείοντα, ενώ ο ίδιος την εκτίει.

Ο μοναδικός λόγος που αναφέρει το Δικαστήριο γι' αυτή του την απόφαση είναι γιατί το εξώγαμο παιδί της, ηλικίας μόλις δύο χρόνων, δεν θα είχε πού να μείνει. Έχει και ο εφeseίων ανήλικα παιδιά, αλλά αυτά μένουν με τη μητέρα τους.

5

Έχω τη γνώμη πως η απόφαση του πρωτόδικου Δικαστηρίου δεν απολήγει σε δυσμενή μεταχείριση του εφeseίωντα. Το γενικό αίσθημα δικαίου δεν κλονίζεται από τη διαφοροποίηση που έκαμε το Δικαστήριο στις ποινές που επέβαλε στον εφeseίωντα και τη συγκατηγορούμενη αδελφή του. Η ενέργεια του Δικαστηρίου ήταν ορθή. Δικαιολογείται δε, στην κρίση μου, και από εγγενείς λόγους, που δεν αναφέρονται μεν στην απόφασή του, αλλά υφέρπουν της δικαστικής σκέψεως. Το έγκλημα στον τόπο μας, ιδιαίτερα το οργανωμένο, είναι βασικά ανδρική συμπεριφορά. Το στίγμα επομένως της καταδίκης, και ιδιαίτερα της φυλάκισης γυναίκας, φέρεται πιο καταθλιπτικό. Οι συνέπειες από φυλάκιση γυναίκας στα πρόσωπα της οικογένειάς της βαρύτερες, ενώ οι ψυχολογικές επιπτώσεις στην ίδια και τα οικεία της πρόσωπα ασφαλώς σοβαρότερες. Έτσι η διαφορετική μεταχείρισή της, προς το επιεικέστερο, από τα Δικαστήρια δεν είναι τίποτε άλλο παρά η ισότιμη αντιμετώπισή της για να ζυγιάζονται οι εγγενείς διαφορές που περιγράφω, όχι εξαντλητικά, πιο πάνω.

10

15

20

Αυτοί οι λόγοι, εμπλεκόμενοι βέβαια με το γεγονός ότι το δίχρονο παιδί της αδελφής του εφeseίωντα θα έμενε χωρίς προστάτη, εδικαιολογούσε την επιείκεια που επέδειξε το πρωτόδικο Δικαστήριο. Στην ερμηνεία και εφαρμογή του νόμου και αρχών, καθοριστικής σημασίας είναι οι ιδιαίτερες συνθήκες που επικρατούν στη χώρα μας, όπου εξάλλου το Δίκαιο λειτουργεί εν δυνάμει.

25

30

Η έφεση απορρίπτεται.